

Знає кіт, чиє сало з'їв

Анатолій Григорук

Пекла бабуня млинчики. І на тобі — тіста в макітрі ще он скільки, а олія вже на самому денці.

— Дениску, — покликала бабуня. — Катай-но до тітки Уляни. Позичиш склянку олії.

— Зараз, — буркнув Дениско. — Ось останні картинки в калейдоскопі додивлюсь та й катну.

— Це ж які такі в калейдоскопі "останні картинки"! — підвищила голос бабуня. — Ану живо по олію, бо млинці підгорять.

Дениско нехотя зсунувся з лави, узяв на олію пляшку і вийшов з хати. Та, перебігаючи провулок, побачив, що в леваді, побіля річки, хлопці запускають змія. Змій низько зависав над вільхами, в'яло метляв хвостом — от-от упаде й заплутається у верхів'ї дерев.

— Дужче! Дужче за шворку смикай! — ще здаля загукав Дениско.

Він жбурнув пляшку під кущ і став допомагати хлопцям укуськувати змія. Вони бігали понад річкою, то попускаючи шворку, то шарпаючи її, ніби підсікали на гачку рибину. І змій потихеньку-помаленьку, пручаючись і комизуючи, став підійматися вище, ще вище, а потім ще. І враз горішній потік повітря підхопив його, поклав на своє дуже крило й поніс далі й далі, аж під хмари.

Може, годину, може, дві хлопці пасли в небі свого змія. Аж тут Дениско згадав, куди й за чим його послано.

— Ой лишечко! — вигукнув він. — Що ж тепер буде!

Вхопивши пляшку, Дениско навіпростець припустив до тітки Уляни. Там йому налили олії, і він щодуху повернув додому.

— Де це тебе носило? — гнівно стріла його на порозі бабуня.

— Ну, там, — непевно махнув рукою Дениско. — У леваді... З хлопцями...

— Бачили телепало! — шукаючи співчуття у всіх, хто був у хаті, спитала бабуня. — Як пішов по масло, то й у печі погасло.

— Мовчить, ніби язика ковтнув, — гостро глянув на Дениска тато.

— Бо знає кіт, чиє сальце з'їв, — посміхнулась Мар'янка. — Не давай йому, бабуню, млинчиків. Хай він буде ситий тим сальцем до самісінького вечора.